

opmærksom paa, at i et af de Vædringsfor-
slag, vi have stillet, nemlig det under Nr. 10
angaaende Snefogdens Pligter, have vi, idet
vi karakterisere Snefogdens Pligter, ud-
trykkelig studdt et Par Ord ind, som forebhyge
alle Vanstæligheder i saa Henseende. Det
hedder nemlig der: „Snefogdens Pligt er
det efter Sogneraadets Anvisning“ osv.
Deraf følger, at Snefogden er stillet saa-
ledes, som han formentlig bør være stillet.
Han er kommunal Bestillingsmand under
Sogneraadet og har at følge dets Anvis-
ning. Jeg tror derfor ikke, at der kan være
Tale om nogen Vanstælighed. Det er en
Selvfølge, at Sogneraadet kan bestemme, at
de og de Folk skulle tilsies, og at Tilskaf-
sen skal ske gennem Snefogden. — Ved § 17
gjorde det ærede Medlem et Par Bemærk-
ninger med Hensyn til de to sidste Vinier om
Mærkningen. Om jeg forstod ham ret, var
det hans Mening, at det ikke var nogen nød-
vendig eller hensigtsmæssig Bestemmelse. Der
staar der: „i fornødent Fald skal der, saa-
 snart Snefald har gjort en Veis Retning
ufjendelig, drages Omsorg for, at denne be-
teqnes med isinesalbende Mærker“. Jeg tror
ikke, at Bestemmelsen kan undværes. Der
kan nemlig tænkes Forhold her i Landet, og
det gjælder navnlig for de flade Hedeegne,
hvor Veiene vel i og for sig ere farbare
og der heller ikke er nogen Frygt for, at
man skal kjøre fast i Sneen, men hvor Veiene
dog kunne være saadan udglattede ved et
tyndt Snelag, at man ikke kan se at følge
dem, medmindre de ere afmærkede. Jeg tror,
at jeg hermed i det Væsentlige har besvaret
de Bemærkninger, der ere fremkomne, og jeg
skal derfor indskrænke mig hertil.

Chr. Nielsen: Efterat have hørt den
høitærede Indenrigsminister, finder jeg An-
ledning til en Henstilling til det ærede Ud-
valg, da jeg har forstaaet Ordføreren saa-
ledes, at § 6 vil blive taget under fornødt
Overveielse og Behandling i Udvalget, mu-
lig ved en Konference med den høitærede
Indenrigsminister. Den høitærede Ministers
Udtalelser gik i Hovedsagen ud paa at be-
holde § 6, som den er. Jeg vil meget hen-
stille til det ærede Udvalg at tage lidt nøiere
under Overveielse, om det ikke vilde være
heldigere, om Hartkornet af Kommunalbesty-
relsen blev lagt til Grund for Snelastnings-
bestatningen i den Kommune, hvor Vedkom-
mende bor, og Hartkornet er. Det vil efter
min Formening, efter mit Kjendskab til For-
holdene være det mest Naturlige og det mest
Praktiske. Naar en Kommune ansætter Sne-
lastningen efter Gaardens Hartkorn og efter
det Arbejde, der har været, er det ikke sikkert,

at det passer i en anden Kommune. Man
kunde tænke sig en større Gaard delt mellem
to Kommuner, hørende til to forskjellige Amts-
raads kredse; Amtsrads kredsene kunne have
affattet forskjellige Regulativer, og der vil
altsaa komme en Uoverensstemmelse til Stede.
Jeg billiger ganske, hvad den høitærede Mi-
nister saade, at naar man skal tage Asjuran-
cen og forskjellige andre Forhold i Betragt-
ning, kunde det gjerne være, at man kunde
komme til at gaa en større Hartkornsbruger
for nær i den Kommune, han bor, for saa-
vidt han har det overveiede Hartkorn i den
anden Kommune; men det vil kun undtagel-
sesvis blive Tilfældet. Jeg maa derfor til-
raade, at Udvalget vil tage det under Over-
veielse at holde paa, at den stedlige Kom-
munalbestyrelse fastsætter Snelastningen efter
det Hartkorn, der ligger i Kommunen. Dette
vil jeg, som sagt, henstille til det ærede Ud-
valg at tage under Overveielse.

Grifftrup: De af mig fremdragne
Anter have faaet en Besvarelse saa kort, som
det næsten kan lade sig gjøre. Jeg paa-
stjønner den høitærede Ministers Udtalelse
om den meget omtvistede § 10, men den var
ikke tilstrækkelig for mig til at faae Klarhed
over dette Forhold. Efter mit Skjøn er og
bliver Paragrafen usforstaaelig, saa længe
den er affattet, som den er, og ganske for-
nuftigt, tror jeg, det er gjort af den ærede
Ordfører, naar han ganske lod den ligge.
Jeg tænker derfor, at den vil blive tagen
under nærmere Overveielse mellem anden og
tredie Behandling. Jeg fastholder fremdeles,
at naar man læser og sammenholder disse to
Stykker, er og bliver Paragrafen usforstaa-
elig. Jeg skal forlade dette, det har ikke vi-
dere at betyde. Jeg skal kun bemærke lige
overfor den ærede Ordfører, at det, han
fremdrog om Afvisere under stærkt Snefald,
navnlig paa Veiene ude i Hedeegne, kan
have sin store Betydning. Denne Afsætning skal
jeg selvfølgelig fratælde, saa meget mere som
man maa lægge Vægt paa Begyndelsen af
Stykket, hvor der staar: „i fornødent Fald“;
men dette: „i fornødent Fald“, hvormed
Stykket begynder, vil jeg ikke have forstaaet
saaledes, at det skulde være altid og for alle
Veie, at denne Bestemmelse skal gjælde. Dette:
„i fornødent Fald“ maa forstaaes saaledes,
at Bestemmelsen kun gjælder for de Veies
Vedkommende, hvis Retning ikke kan ses eller
skjelnes, naar der falder Sne. Hvad angaar
Bestemmelsen om Forholdet mellem Hart-
korn, Asjurancejum og Folkehoid skal jeg ikke
fordybe mig deri. Jeg tænker, det er Noget,
som vil ikke kunne komme til Klarhed over
her i Salen, det hører jo egentlig hjemme i